

50 / březen
2013

IDEA

časopis Křesťanského společenství o.s.

Obsah

Má smysl psát (a číst)?	2
Jakou církev si přejete?	2
Není jedno, co čteme	3
Na co si stále jen obtížně zvykám?!	5
Útoky na autoritu Božího slova.	6
Hnutí společenství v Německu – odvaha pro něco nového	10
Cyrilometodějská mise – v čem je dosud inspirativní? ..	12
Nekonformní evangelista Malcolm Muggeridge	14
Modlitba prezidenta	15
Co si čtenáři myslí o IDEE?	17
Aktuality ze světa	21
Literární hlídka	23
Aktuality z KS	23
Pozvánka na konferenci	23
Erfurtský impuls	26
Opowieść o Tonym Rossim	27

50. jubilejní číslo

Má smysl psát (a číst)?

Před necelými 13 lety jsem napsal první úvodník do 1. čísla IDEY, který měl název „Cíle psaného slova“. Poukazoval jsem zde na skutečnost, že zapsané slovo má pro křesťana mimořádný význam kromě jiného i z toho důvodu, že také Boží slovo bylo pro nás zachováno v písemné podobě. Křesťanství se nepředává ústní tradicí, jeho základ byl pro nás zapsán. Pokud chceme poznávat pravdy o spasení a Boží vůli, nezbyvá než číst nebo alespoň poslouchat přečtené Slovo. Jiná cesta k poznání Boha neexistuje.

V souladu s tím, na co se soustřeďuje zapsané Boží slovo, jsme si tehdy s ostatními členy redakční rady vytýčili následující úkoly:

- upevňovat ve víře a v jistotě spasení,
- utvářet identitu Božího díla uprostřed nás (misijní práce KS-SCh),
- povzbuzovat ke správnému následování Ježíše Krista,
- vybízet k bdělosti a varovat před falešným učením a
- nabádat k připravenosti na Kristův příchod.

Vydání 50. čísla je pro nás určitou výzvou ke zhodnocení, jak jsme tyto cíle naplňovali. Za tímto účelem jsme provedli anketu mezi čtenáři. V odpovědích můžeme najít nejen různé ohlasy na dosavadní činnost, ale také i výzvy, které bychom mohli realizovat do budoucna.

V průběhu oněch 13 let jsem si mnohokrát kladl otázky, zda má smysl psát, zda má smysl reagovat na některé výzvy, zda se ozývat k některým problémům, zda investovat svůj volný čas do činnosti, která dnes není na výsluní. Lidé přece dnes málo čtou; současná doba je poznamenána individualiz-

mem, kdy každý má svůj vlastní názor a postoje, které považuje za nejlepší. Má dnes smysl ještě přesvědčovat o společném díle, o hledání společného cíle a o společném misijním úsilí?

Když si vzpomenu na všechny reakce, které jsme od našich čtenářů dostali (a to i ty kritické) a když čtu názory čtenářů, kteří nám odpověděli na položené otázky, stále mám pocit, že psaní má smysl. Má smysl připomínat lidem, na čem stojí náš život víry, má smysl vysvětlovat principy křesťanského života, má smysl i polemizovat s názory, které pokládáme za nesprávné, tedy nebiblické. Má smysl mít nějaký názor a za tím si stát.

Přemýšleli jsme o tom, jakým způsobem zvýraznit vydání jubilejního čísla. Dospěli jsme k názoru, že nejlepší bude, když pozveme čtenáře na setkání nejen s redakční radou, ale také s některými hosty, kteří by mohli kvalitně posloužit. Z tohoto důvodu jsme uspořádali konferenci pro čtenáře a příznivce našeho časopisu. A protože nám jde především o Boží slovo a jeho autoritu v našich životech, zaměřili jsme téma konference právě na tuto oblast.

Těšíme se na setkání s čtenáři a také se těšíme na další setkávání na stránkách našeho časopisu.

Štěpán Rucki

Jakou církev si přejete?

To byla otázka na polské komerční radiové stanici Radiozet několik dnů po zvolení nového papeže. Anketa byla vedena v reakci na slova nového papeže Františka „Chci církev chudou a pro chudé“. Kupodivu tato anketa i v kato-

lickém Polsku nedopadala pro církev příliš dobře. Obdobně jako reakce na zprávy na internetu o dění ve Vatikánu, kde čtenáři nešetřili kritikou na adresu církve a zvláště církevní hierarchie. „Obyčejní“ lidé příliš nevěří na to, že se něco zásadního změní. Přes naději, kterou mnozí vkládají do nové hlavy římskokatolické církve, je církev nepřitahuje.

Ale tato otázka je legitimní i pro nás evangelíky: Jakou církev vlastně chceme? Jak má vypadat naše církev? Z mnoha stran slyšíme časté stesky nad tím, že církev lidi neoslovuje. Statistiky a různé průzkumy dokazují, že lidi to v církvi často „nebaví“. Dá se zaslechnout i názor, že církev je výborná v odpovědích na otázky, které si nikdo neklade. Myslím si, že smysl existence a práce církve můžeme, ba dokonce musíme hledat stále. A to s vědomím lásky k naší církvi, k naší SCEAV.

Časopis IDEA vznikl a pracuje už pěknou řádku let jako určitá snaha o odpověď na tyto výzvy. Snaží se na ně reagovat s ohledem na naše reformační kořeny. Církev je pro nás luterány definována jako „shromáždění svatých, kde se učí čisté evangelium a náležitě se vysluhují svátosti“. Na prvním místě tedy Slovo a z toho vyplývající svátostná církevní praxe. Celý čas se IDEA snaží ze všech sil o to, aby Bible byla brána velice vážně. IDEA se dle názorů některých čtenářů možná až příliš srdatě brání před snahami Bibli zpochybňovat, zrelativizovat. Mnohokrát jsme jako redaktori a autoři článků narazili. Na odpor a nepochopení. Mnohokrát po takových střetech jsme si říkali: Má to vůbec cenu? Stojí nám to za to? Stále reagovat na útoky? Ale jelikož se stále objevovaly a objevují snahy zpochybnit Boží slovo, vždy jsme pomyslnou rukavici ze země zvedli. Pokaždé, když jsme

zaznamenali nějaké praktické anebo teologické relativizování nějaké biblické pravdy, snažili jsme se reagovat. Odpovědí bylo velice často odmítnutí a kritika. A to ať jsme upozornili na problém homosexuality v luterských církvích, odmítnutí adventistického učení, upozornění na problém přílišné orientace na židovství, liberální teologii a mnohé další.

Byli jsme dotazováni: Proč stále něco řešíte, do něčeho štouráte, co vlastně chcete? Co bylo motivem občas tvrdých slov? Dalo by se odpovědět parafrází jedné zásady z českého národního obrození: „Kdo svůj národ miluje, nešetří ho.“ Kdo má rád svou církev, nešetří ji, ale umí být vůči ní bdělý a občas kritický. A to nejen kvůli dnešnímu dni, „žhavé“ současnosti, ale s ohledem na příští generace.

A pokud si máme odpovědět na původní otázku: Jakou církev si přejete? IDEA na to může s čistým svědomím odpovědět jednoduše a po celých 50 číslech konzistentně: BIBLICKOU.

Zbyšek Kaleta

Není jedno, co čteme

Bible – kniha knih

Před jedenácti sty padesáti lety přišli na území naší země – tehdy na území státního útvaru, který nazýváme Velká Morava, dva bratři z Tesaloniky, Konstantin a Metoděj. Jejich cílem bylo seznámit zdejší pohanské obyvatelstvo s jednoduchou zvěstí evangelia – tedy slovy Písma: „...že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem.“ (1 K 15,3-4)

Tesalonika, Soluň, byla osídlena slovanským obyvatelstvem a jazyk, jímž se tam mluvilo, nebyl úplně vzdálený jazyku místních Slovanů. Proto bratři udělali totéž, co dělají misionáři mezi primitivními kmeny dodnes – převedli jazyk do psané podoby a přeložili Boží slovo.

Staroslověnský překlad Bible tak patří mezi nejstarší překlady Písma – spolu s latinskou Vulgátou, syrskými a koptskými překlady a Wulfilovým překladem do góštštiny. Od tohoto překladu Konstantina a Metoděje můžeme až do současnosti napočítat dalších více než dvacet překladů celé Bible nebo její části do našeho jazyka.

Kromě Bible přeložili soluňští bratři také knihy, které vyučovaly nové křesťany o tom, co to je křesťanství a jak má být Bůh uctíván. Totéž se děje dodnes.

Kde se šíří biblické křesťanství, tam se šíří také vzdělanost. V dějinách Evropy můžeme vidět, jak ruku v ruce s reformací šla znalost čtení a psaní. Martin Luther přeložil Bibli do němčiny – do jazyka sedláků a měšťanů, aby každý mohl číst Bibli ve vlastním jazyce.

Papež Pius II., který se ještě jako kardinál Aeneas Silvius Piccolomini účastnil jednání na konci husitských válek, ve své Kronice české napsal, že česká venkovská žena zná Bibli lépe, než kdejaký římský prelát. To byl důsledek české reformace, to bylo ovoce kázání lidí, jako byli Jan Hus, Jakoubek ze Stříbra, Tomáš ze Štítného nebo Petr Chelčický. Král David vyznává: „*Jak jsem si tvůj Zákon zamiloval! Každý den o něm přemýšlím.*“ (Ž 119,97)

Význam knih

Křesťané skutečně milují Boží slovo, touží ho znát a skrze ně poznávat Boží vůli pro své životy i Pána Boha samot-

ného. A tato touha nás vede ještě dál, vede nás ke knihám. Jednou z mála zmínek o knihách v Písmu, je příkaz apoštola Pavla Timoteovi: „...*přines s sebou též knihy...*“ (2 Tm 4,13)

Osamělý Pavel ve vězení, ve stínu rozsudku smrti, žádá milovaného Timotea, aby mu přinesl knihy. Chtěl číst! Poslechněte si komentář Charlese Spurgeon na adresu apoštola:

„Je nadaný, ale stejně potřebuje knihy! Kázal nejméně po třicet let, a stejně chce knihy! Viděl Pána, a pořád chce knihy! Má větší zkušenosti než většina lidí, a stále chce knihy! Byl vytržen až do třetího nebe a slyšel slova, která lidem není dovoleno pronést, a ještě chce knihy! Napsal větší část Nového Zákona, a chce knihy!“ (1)

Každý rok se v České republice vydá skoro dvacet tisíc knižních titulů. To je ohromný počet. Jeden autor k tomu napsal výstižnou poznámku: „*Kdyby příští rok sedmdesát procent knih vůbec nevyšlo, určitě by to nemělo na společnost žádný negativní dopad; a rozhodně by ty texty nikomu nechyběly.*“ (2) Je to parafráze citátu George B. Shawa, který řekl, že předností většiny knih je, že se bez nich lze obejít.

Jak si vybrat správnou četbu?

Měsíčně u nás vychází několik křesťanských knih. Nekatolické církve a křesťanské organizace vydávají více než dvacet různých periodik. Jsme skutečně zahlceni velkým množstvím tiskovin. Co si z toho máme vybrat? Jak? Podle čeho máme vybírat? Co máme číst a co nikoliv?

Bůh nás nezanednal bezmocné nebo bezbranné. Boží slovo nám pomáhá v každé situaci. Podívejme se na dva verše z Bible a učiňme je měřítkem toho, co budeme číst:

„Ty však mluv, co odpovídá zdravému učení.“ (Tt 2,1)

„...cokoli je pravdivé, cokoli počestné, cokoli spravedlivé, cokoli čisté, cokoli milé, cokoli má dobrou pověst, je-li nějaká ctnost a nějaká chvála - o tom přemýšlejte.“ (Fp 4,8)

Tyto texty mluví nejen o knihách, ale o všem, co má uvedené kvality. Proto mohou být dobrým měřítkem veškerého našeho rozhodování, včetně toho, co čteme. Jaké budeme číst knihy, časopisy, noviny, internetové zpravodajství, diskuze? Odpovídá to zdravému učení? Neobsahuje to nějaké falešné věci, závažné hereze nebo bludy? Jedná se o věci pravdivé, počestné, spravedlivé, čisté, milé, mají dobrou pověst, bude to k mojí chvále a povede mne to k ctnostnému životu? To je jen několik z mnoha otázek, které si můžeme klást.

Pokud na některou z těchto otázek nemůžeme dát jednoznačně kladnou odpověď – například proto, že svědectví, které je před námi, nemůže být ověřeno dalšími svědky, nebo se autor odvolává na nebiblická zjevení, třeba o svém výletu do nebe nebo do pekla (a obojí je u nás v posledních letech dost populární!), potom je lepší takové věci odložit a nečíst je.

Apoštol Pavel se za své knihy nestyděl. A co vy? Jak by obstála vaše knihovna? Co by řekl Pavel na knihy, které čtete? Doporučili byste je Timoteovi? A co na to podle obou výše uvedených veršů řekne Bůh?

(1) Ch. H. Spurgeon, Úsvit víry a mračna nad ním, 2010, s. 39-40

(2) Martin Pecina, Knihy a typografie, 2012, s. 9

*Jaroslav Kernal
vedoucí redaktor Zápasu o duši*

Na co si stále jen obtížně zvykám?!

Autentické - skutečné křesťanství, je natolik cizí přirozenosti člověka, že si na něj dlouho i po svém duchovním narození jen obtížně přivykáme. Už více než 30 let pulzuje i v mém těle Boží život. Stále si však jen obtížně zvykám...

Na to, že svého přítele i nepřítel mám milovat stejně.

Na to, že v Ježíši, mám všechno, co potřebuji a nemusím po ničem jiném toužit!

Na to, že můj život nemá jiný význam než ten, že má výhradně posloužit Božím záměrům a cílům.

Na to, že žiji jen díky tomu, že je mezi námi přítomná úžasná Boží milost, která je dostupná každý den i pro mě osobně.

Na to, že čím více jsem pokořen svým hříchem, neschopností a slabostmi, tím více se na mě může svatý a mocný Bůh oslavit.

Na to, že hodnoty světa, se kterými se stále rychle dokážu ztotožnit, jsou v naprostém protikladu k hodnotám a charakteru Ježíše Krista.

Na to, že jediné místo, kde si skutečně můžu odpočinout od vlastního hříchu a bídy světa, je místo pod křížem Ježíše Krista.

Na to, že můj život není jen to, co osobně cítím a prožívám, ale především to, kým jsem díky Ježíši a jeho životu ve mně.

Na to, že neviditelné Boží působení je mnohem důležitější než to viditelné a třeba i nadšené působení lidí pro Boha.

Na to, že víra a láska musí být spontánní, jinak to není víra ani láska.

Na to, že mým největším nepřítelem není nemoc a smrt, ale každý můj nezvnaný hřích!

Snad ze všeho nejobtížněji si přivýkám na absolutní zákaz všech starostí.

Pane Ježíši, děkuji za to, že Ty jsi můj skutečný život! Prosim, ať vše ostatní pro mě ztratí svůj půvab a význam.

Petr Unucka

Útoky na autoritu Božího slova

Útok na Boží slovo – satanův odvěký cíl

Útok na autoritu Božího slova není na zemi ničím novým. Od počátku byl útok satana soustředěn na Boží slovo. Jeho první věta vyslovena v ráji byla překroucením Božího slova. Druhá věta byla tvrzením, že Boží slovo neplatí. Třetí věta byla nabídkou toho, před čím Pán Bůh chránil člověka. Satanův útok proti Božímu slovu byl u prvních manželů úspěšný. Byli to lidé, kteří osobně Pána Boha znali, žili s ním a prožívali dokonalou blaženost v jeho společenství, a přece se dali zlákat satanovými slovy. To je pro všechny křesťany důrazným varováním.

Útok satana je i v současné době soustředěn na Boží slovo. Útočí především na křesťany. Křesťané jsou posly Kristovými a mají úkol nést jeho evangelium všem lidem a získávat Pánu Ježíši učedníky ze všech národů. Tento úkol mohou realizovat jen v plné důvěře a v podřízenosti Božímu slovu.

Pán Ježíš je nám křesťanům skvělým příkladem. Satan na něj zaútočil ihned na počátku jeho veřejné činnosti.

Všechny tři útoky byly velice provokační a byly zaměřeny na to, aby Pán Ježíš nerespektoval Boží slovo. Proto byla obrana proti pokušiteli postavena na citování psaného Božího slova. Na všechna pokušení odpověděl slovy „Je psáno“, a pak citoval Boží slovo. Psané Boží slovo má obrovskou autoritu a satan musí autoritu Božího slova respektovat. Když křesťan odpovídá na satanské pokušení Božím slovem, pokušení ztrácí svou moc. To je cesta k vítězství nad pokušelem v celých dějinách.

Přestane-li křesťan respektovat autoritu Božího slova, pak veškeré zlo má otevřené dveře do jeho života. Satan začne ničit jeho osobní vztah s Bohem, pak jeho osobní duchovní život, potom jeho vztahy v rodině, na pracovišti a vede člověka do vnitřního zoufalství a beznaděje.

Historicko-kritická teologie – první nástroj útoku

Kde vidíme dnes satanovy útoky proti Božímu slovu? Především na teologických fakultách. Když profesor teologie má odvahu napsat, že za svoji povinnost považuje, když přijdou studenti do prvního ročníku, přesvědčit je, že to, v co dosud věřili – že Bible je Boží slovo – že to není pravda, pak je jasné, že takový profesor teologie je satanovým nástrojem. Žel, takových profesorů je dnes v Evropě mnoho.

Pro Eta Linnemannová ve své knížce „Originál nebo padělek“, kterou napsala po svém pokání a návratu k víře v Boží slovo, v druhé kapitole konstatuje: „*Rozum je nadřazován Písmu svatému. Rozum rozhoduje, co je v Písmu pravda a skutečnost, co je jisté, pravděpodobné, málo pravděpodobné nebo se vůbec nestalo. Rozum rozho-*

duje, zda se máme dívat na Boha jako na jednjící a hovořící subjekt, nebo máme-li co do činění jen s lidskými představami a pojmy Boha. Základem způsobu práce historicko-kritické metody je řada předsudků, které samy nejsou výsledkem vědeckého zkoumání, ale dogmaty, články víry, jejichž podkladem je absolutizace lidského rozumu jako kontrolního orgánu.“ Proto se rozhodla historicko-kritickou teologií odmítnout a důvěřovat cele Božímu slovu. Vyjádřila to těmito slovy: „Moje NE historicko-kritické teologii vychází z mého ANO našemu obdivuhodnému Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu a slavnému vykoupení, které i za mne dovršil na Golgotě.“ Ve své knížce rovněž vyznává: „Náhle mi bylo jasné, že jsem byla pro své studenty slepým vůdcem a činila jsem za to pokání.“ „Jasně jsem ve svém srdci poznala, a to nikoli prostřednictvím lidských řečí, nýbrž svědectvím Ducha Svatého, že můj zvrácený život byl hříchem, a jsem ráda a vděčná, že mi tato vina byla odpuštěna, protože Ježíš ji vynesl na kříž. Proto říkám NE historicko-kritické teologii... Nezvratně považuji za odpad vše, co jsem učila a napsala předtím, než jsem Ježíši odevzdala svůj život.“

Hrozné následky liberální teologie

Když sledujeme jak hrozný negativní vliv má liberální historicko-kritická teologie na evropské křesťanské církve, pak musíme s velikým zármutkem konstatovat, že tito profesori teologie jsou skutečnými hrobaři církve. Vůbec se už nedivíme, že křesťanství v Evropě vymírá, když má tak vzdělané hrobaře. Uvedu ještě dva citáty. V Kostnických jiskrách z 13. února 2013 je článek „Církev je v krizi“. Čteme v něm slova: „Nejhlubším důvodem krize cír-

kve je krize kázání, které se nesetkává s důvěrou, protože nechává za sebou cítit instituci místo bratrského společenství a přítomnosti Krista samého.“ Chudáci kazatelé, na fakultě je nikdo nenaučil žít s Kristem a nést lidem jeho evangelium.

V časopise Protestant č. 2/2013 v článku „Nadhled pumlanovy feny“ autor píše: „Ve svém životě jsem měl doposud tři období. První filosofie a mystika. Zajímalo mě, k čemu je život, odkud jsme přišli a kam směřujeme. Toto období skončilo asi v pětadvaceti, kdy jsem zjistil, že spíš než filosofie mi na tyto otázky odpoví teologie. Druhá etapa: hltal jsem teologii. Avšak poslední dva roky zjišťuji, že už mi teologie nic nedává, že vše jsem někde četl nebo slyšel (díky vynikajícím teologům ve svém okolí stačí slyšet). A tak čtu krásnou literaturu. Krásná literatura dává člověku nadhled – dokonce i po prezidentově volbě.“ Velmi smutné konstatování. Historicko-kritická teologie studentům opravdu nic nedává, protože je nevede k osobnímu přijetí Ježíše Krista jako Spasitele a Pána, ani k jeho následování. (Mt 16,24-25, Mk 10,20-22) Dává jim snad jen jedno: pýchu, že mají univerzitní vzdělání.

Druhý útok: všechna náboženství údajně vedou k Bohu

Druhou oblastí, kde satan útočí na autoritu Božího slova, je učení, že všechna náboženství vedou k Bohu. S tímto tvrzením přicházejí i někteří křesťanští teologové. Hlásají, že zvěstovat evangelium národům, které mají svá náboženství, není potřebné, protože i to jejich náboženství vede lidi k bohu. Všechna náboženství by se měla považovat, v rámci vzájemné tolerance, za stejně pravdivá.

Realizováním tohoto názoru bylo svolání představitelů všech náboženství do Assisi, aby se tam společně modlili za mír ve světě. První setkání se konalo v roce 1986. V roce 2002 se tam konalo další setkání, kterého se zúčastnilo kolem 2500 účastníků zastupujících 12 hlavních světových náboženství. Byli pozváni k modlitbám za překonání rozporů a k podpoře skutečného míru. Mnozí křesťané upozorňovali, že se jedná o synkretismus – o míchání víry v jediného živého Boha s pohanskou modloslužbou. Organizátoři těchto setkání byli však přesvědčeni, že i vzývání pohanských bůžků může dát světu mír. Bylo to zároveň hrozná poníženi jediného živého Boha na úroveň pohanských bohů. Je to rovněž veřejné odmítnutí Pána Ježíše Krista, který řekl velmi jasně a jednoznačně: „*Já jsem ta cesta i pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ Apoštol Petr to vyjádřil rovněž velmi jasně a srozumitelně: „*Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitele odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjevného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.*“ (Sk 4,11-12)

Útok na oblast praktického křesťanského života

Třetí oblastí, ve které satan útočí na autoritu Božího slova, je praktický život křesťanů. Nabízí i křesťanům mnoho lákavých programů v televizi, na internetu a namlouvá jim, že to bude pro ně zdroj odpočinku a nových sil. Přibývá křesťanů, kteří pod vlivem médií zanedbávají čtení a studium Božího slova. Dochází pak k osobnímu nerespektování učení Pána Ježíše a apoštolů. Zapomínají, že je velmi potřebné učit se

Boží slovo nazpaměť, aby myšlení člověka bylo formováno Božím myšlením a člověk měl ve své paměti slova, kterými se může bránit proti satanským útokům. Ve svém volném čase věnují mnoho hodin televizním programům a lidským názorům, ale Božímu slovu věnují pár minut, aby utišili neklidné svědomí. Stále víc se dostávají pod vliv světa a Boží slovo přestává být pro ně zdrojem světla a inspirace pro plnění Kristova příkazu: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky... a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.*“ (Mt 28,19)

Sledování světských programů je příčinou, že přibývá lhostejných a pasivních křesťanů. Proto nám Pán Ježíš adresuje slova: „*Ale mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku. Rozpomeň se, odkud jsi klesl, vrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa.*“ (Zj 2,4-5)

Apoštol Pavel je nám příkladem v ukázkování sebe samého. „*Ranami nutím své tělo ke kázní, abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.*“ (1 K 9,27) „*Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít.*“ (Ř 8,13).

Návrat k reformačnímu odkazu

Jsme velmi vděční, že Pán Bůh ukázal reformátorům ve středověku, že církve Kristova může žít a plnit své poslání v tomto světě jen v moci Božího slova. Reformační zásada Sola scriptura se stala pramenem nového života mnohých křesťanů a základním principem evangelických a evangelikálních církví v celém světě. Připomenu definici tohoto pravidla, jak ji podává Lutherská církev Missourské synody:

„Latinský výraz „*sola scriptura*“ odkazuje k autoritě Písma svatého, sloužící jako jediná norma všeho, co se vyučuje a vyznává v církvi. Tuto autoritu si Písmo jakožto inspirované slovo Boží pro sebe nárokuje v mnoha oddílech (2 Tm 3,16; 2 Pt 1,20-21). Mělo by zůstat na paměti, že přijímání Bible jako jediné autority pro učení nepochází z rozumových argumentů nebo z lidských tradic, nýbrž je přesvědčením vyvolaným z Ducha svatého v lidském srdci. Jinými slovy, jedná se o záležitost víry, působené Duchem svatým skrze samotné Písmo.“

Církve, které respektují autoritu Písma svatého, respektují i další reformační zásady: *Solus Christus, sola gratia a sola fide*. *Solus Christus* – jediné Kristus znamená, že jediným zdrojem spásy je Pán Ježíš Kristus. (J 14,6, Sk 4,11-12) *Sola fide* – jediné vírou znamená, že člověk je ospravedlněn před Bohem pouze vírou. „Člověk se stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.“ (Ř 3,28). *Sola gratia* – jediné milostí, znamená že jsme ospravedlněni pouze milostí: „Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlnováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši.“ (Ř 3,24)

Jsme hluboce vděční Pánu Ježíši, že se i za nás přimlouval u Otce: „Posvět je pravdou, tvoje slovo je pravda.“ (J 17,17). Děkujeme mu také, že nám dává jasný návod pro budování kvalitního života zde na zemi: „Každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoběn rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále.“

Výzva pro budoucnost

Osobně jsem velmi vděčný Pánu i za Křesťanské společenství (KS-SCh) na Těšínsku, které už víc než sto let přináší

našemu lidu jasnou zvěst Božího slova, odmítá liberální teologii, která i zde způsobila mnoho zlého, a vede náš lid k opravdovému následování Pána Ježíše. Jsem nesmírně vděčný, že v Křesťanském společenství se realizuje všeobecné kněžství věřících a všichni jsou vedeni k aktivní službě podle obdarování. Tomu slouží i časopis IDEA, který je na výborné úrovni a přispívá ke vzdělávání všech, kdo chtějí růst ve víře.

Je velmi důležité, abychom bděli nad svými srdci, abychom byli stále horliví v následování Pána Ježíše, ve studiu Písma i ve službě bližním. Musíme být bdělí i ve sborech, protože i na naše Těšínsko znovu proniká liberální historicko-kritická teologie. Její nositele opět prosazují absolutizaci svého lidského rozumu jako kontrolního orgánu a chtějí umlčet – jak říkají – „laické pracovníky“ v církvi, protože prý nemají teologické vzdělání.

Stále se opakuje to, co prožívali křesťané už v prvních sborech. Do církve pronikali „moudří veleapoštolové“, kteří svým lidským učením nabízeli jiného Ježíše, jiného ducha a jiné evangelium. (2 K 11,4-5) Proto apoštol Pavel napsal důrazná slova varování: „Obávám se však, aby to nebylo tak, jako když had ve své lstivosti oklamal Evu, aby totiž vaše mysl neztratila nevinnost a neodvrátila se od upřímné oddanosti Kristu.“ (2 K 11,3) „Jsou to falešní apoštolové, nepoctiví dělníci, přestrojení za apoštoly Kristovy. A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla; není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti.“ (2 K 11,13-15)

Pracovníci Křesťanského společenství to neměli v minulosti nikdy snadné. Přes všechny útoky a pomluvy vždy

vytrvali v následování Pána Ježíše a v úsilí získávat další učedníky pro svého Mistra. Děkujeme za všechny, kteří i nás vedli k osobnímu přijetí Pána Ježíše, k upřímné víře v Boží slovo a k plnění Kristova programu nést evangelium všem lidem.

„Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž a hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.“ (Žd 12,1-2)

Stanislav Kaczmarczyk

Hnutí společenství v Německu – odvaha pro něco nového

Postřehy z kongresu německých pietistů

125 let Gnadauského svazu

Ve dnech 24.-27. ledna 2013 proběhly oslavy 125 let od vzniku tzv. Gnadauského svazu, což je zastřešující organizace spojující různé misijní aktivity v rámci evangelické církve v Německu a v některých dalších německy mluvících zemích. Gnadauský svaz reprezentuje asi 200.000 evangelických křesťanů, kteří se hlásí k tzv. Hnutí společenství, jež vzniklo na konci 19. století v Německu jako snaha o obrodu duchovního života v evangelické církvi. Ke Gnadauskému svazu patří také 6 svazů, které se zabývají prací s mládeží, dále 7 teologických seminářů, 16 diakonických organizací a další organizace se zvláštními misijními úkoly. Hnutí společenství v Německé evange-

lické církvi je určitou paralelou ke Křesťanskému společenství uvnitř naší církve, které vzniklo před více než 100 lety z obdobných pohnutek. Rozdíl je však v daleko širším měřítku činnosti a také v rozdílných podmínkách, které jsou v Německé evangelické církvi.

Před kongresovým centrem v Erfurtu

Konference o budoucnosti

U příležitosti těchto oslav byl uspořádán kongres, který se konal v Erfurtu, hlavním městě spolkové země Durynsko. Místem setkání bylo kongresové centrum na Erfurtském veletrhu. V těchto prostorách se sešlo 2500 účastníků, z nichž 40 procent byli pracovníci zaměstnaní v Hnutí společenství a zbytek byli dobrovolníci (neplacení pracovníci).

Konference v takovém rozsahu byla uspořádána až po 20 letech. Přesto, že se slavilo jubileum, program nebyl zaměřen na historii, ale na pohled do budoucnosti. Ve svém referátu během slavnostního večera vyjádřil předseda Gnadauského svazu, Dr. Michael Dierner, přesvědčení, že hlavním úkolem svazu zůstává evangelizace a budování společenství: „*Stát se křesťanem a křesťanem zůstat*“. Gnadauský svaz

podle něj „zůstává biblickým hnutím, protože v něm nacházíme živé Boží slovo“. Svou vizi pro další činnost vyjádřil slovy: „Musíme náš úkol v dnešní době znovu naplnit životem.“ Podle předsedy je Hnutí společenství dobře připraveno na výzvy 21. století, kromě jiného také z důvodu, že sází na službu dobrovolníků. „Jsme progresivní a moderní v našich formách práce“, řekl dále.

Svobodné hnutí uvnitř církve

Současně bylo deklarováno, že Evangelický Gnadauský svaz společenství se svým sídlem v Kassel zůstává jako doposud „největším svobodným hnutím uvnitř Evangelické církve v Německu“. Nemělo by smysl, „aby Gnadauský svaz vytvořil 135. svobodnou církev“ v Německu, řekl předseda Diener. V různých spolkových zemích jsou případy, kdy totiž lidé vystupují z církve a zůstávají přitom členy Hnutí. Důvodem k tomuto kroku je často otevření farnosti pro homosexuální páry a také žehnání homosexuálním párům v církvi. Mnoho členů Gnadauského svazu však v církvi zůstává a vidí zde své misijní místo.

V této situaci je však pro činnost Hnutí požadována plná svoboda, ve stejném rozsahu jak byla deklarována tzv. profilovým sborům v reformním dokumentu Německé evangelické církve.

Odvaha pro něco nového

Konference měla název „Odvaha pro něco nového“ a tematicky byla zaměřena na tři okruhy: „Duchovní život“, „Zakládání a oživení společenství a sborů“, „Společenská a diakonická odpovědnost“. Přednášky zazněly jednak v plenárním fóru – v obrovské hale, která pojala všech 2500 posluchačů, jednak v seminárních místnostech, pro-

bíhajících současně na několika místech.

Hned v prvním referátu, který na konferenci zazněl, povzbuzoval známý farář Dr. Bittner k hlasitému a pomalému čtení Bible. Až do 19. století lidé četli Bibli hlasitě, protože považovali každé písmeno Bible za důležité a hodnotné. Když čteme biblická místa opakovaně, zakoušíme více pokladů, které jsou ukryty v Božím slovu.

Je pravdou, že dnešní generace čte velmi povrchně a často přestává vnímat dostatečně hloubku významu textu. Bittnerova výzva, abychom četli a vnímali Boží slovo všemi smysly (zrakem, čichem i chutí) však na mě působila již jako něco, co překračuje běžné evangelikální chápání čtení Božího slova a uvažování o něm a zavádí nás spíše do oblasti meditačních technik.

Judy Bailey v doprovodné skupině

Hledání inspirace v zahraničí

Kongresu se zúčastnili také někteří význační hosté z Anglikánské církve z Velké Británie. Jedním z nich byl biskup Graham Cray, který je vedoucím iniciativy *Fresh Expressions* (Nové projevy). Podle Craye je třeba lidi vést nejen k členství v církvi, ale k nasledo-

vání Ježíše Krista. Dvě třetiny obyvatel Anglie nemá žádný vztah ke křesťanské víře. Problémem je, že většina lidí nechodí do církve, proto musí církev přicházet k lidem. Je proto naléhavé, abychom „*náš národ evangelizovali*“, řekl Cray. Z toho důvodu se také zrodila iniciativa Fresh Expressions uvnitř Anglikánské církve.

Biskup zdůraznil, že „*Bůh je Bohem misie*“, proto dnes musí být evangelium zvěstováno svěžimi, novými formami a projevy. Cray dále řekl, že Duch svatý odehrává hlavní roli v evangelizaci a je Pánem misie. V Kristově zmrtvýchvstání nacházíme jedinečnou událost, která povolala církev k životu.

V další části programu byly prezentovány některé nové způsoby evangelizační práce – např. oslovení bezdomovců společným pečením chleba nebo provozování kavárny Costa Café v křesťanském duchu aj.

Perfektní organizace kongresu

Kongres byl zorganizován s německou pečlivostí a smyslem pro pořádek. V kongresovém sálu účastníci seděli za stoly podle přiděleného číslování. Účelem bylo seznámení se navzájem a navázání kontaktů. My jsme seděli u jednoho stolu s představiteli Liebezelské misie v Rusku a bylo zajímavé slyšet o jejich zkušenostech z misijní práce z oblasti až za Uralem (např. Čeljabinsk).

Pohostinnost německých přátel jsme zakoušeli i v kvalitním ubytování v hotelu přímo v centru Erfurtu.

Moje postřehy

Konference jsem se zúčastnil spolu se třemi bratry s Křesťanského společenství o.s. – Janem Tomalou, Pavlem Kaczmarczykem a Bohdanem Taskou.

Pro nás to nebyl jen čas strávený na konferenci, ale také čas společných modliteb a vzájemného sdílení se v hotelu, ale i v autě během cesty tam a zpět.

Účastnili jsme se nejenom plenárních setkání, ale také některých seminářů podle zájmu. Některé byly inspirující, jiné trochu hůře aplikovatelné pro naše podmínky. Německá církev je přece jen v poněkud jiné situaci, alespoň v některých spolkových zemích, a tak některé myšlenky nebyly zcela dobře přenosné do našich podmínek.

Jedno poselství však pro nás bylo celkem zřetelné: Dlouhodobá historie německého pietistického hnutí (Hnutí společenství) uvnitř Německé evangelické církve ukazuje, že tato forma působení má smysl pro udržení duchovního života uvnitř církve. Bez Hnutí společenství by zřejmě Německá evangelická církev byla již v daleko horším duchovním stavu. Hnutí, které stojí na dobrovolnících (neplacených pracovnících), má význam i v 21. století. Má smysl v tomto duchu pracovat i v naší církvi a nadále usilovat, stejně jako v Německu, o udržení si relativní samostatnosti práce (Křesťanského společenství) uvnitř naší církve.

Štěpán Rucki

Cyriometodějská mise – v čem je dosud inspirativní?

V letošním roce nás čekají oslavy 1150. výročí příchodu Konstantina a Metoděje na Velkou Moravu. Bratři ze

Soluně přinesli do naší vlasti křesťanské učení a bohoslužbu v jazyce srozumitelném naším předkům. Nicméně stovky let, které nás od mise slovanských věrosvědů dělí, v nás mohou vyvolat dojem, že se jedná o jakési postavy ze šerého dávnověku, které nám nemají mnoho co říci. Není tomu tak. V mnoha aspektech jsou tyto misionáři Slovanů velmi inspirativní a někdy i docela „evangeličtí“.

Jedná se především o jejich vztah k Písmu. Víme, že Konstantin-Cyryl byl geniální vzdělanec, kterému nebyly cizí žádné vědní obory, které se tehdy v Byzanci pěstovaly. Byl zběhlý i v nauce církevních otců, k jeho nejoblíbenějším patřil sv. Řehoř Naziaňský (†389). Přesto – anebo právě proto – pokud se dostával do teologických sporů, jeho argumentace se opírala o Písmo jako o nejvyšší autoritu. Vidíme to například v jeho konfliktu s tzv. trojjazyčníky, kteří učili, že bohoslužby lze slavit pouze v latině, řečtině nebo hebrejštině. Konstantin svou odpověď zahájil otázkami: „Zdaž nepadá déšť od Boha na všechny stejně? Nebo slunce také nesvítilo na všechny? Nedýcháme na vzduchu všichni stejně? Jak se tedy vy nestydíte připomínat jen tři jazyky a chcete, aby všechny ostatní jazyky

a národy byly slepé a hluché? Povězte mi, pokládáte Boha za bezmocného, jako by to nemohl dát, či za závistivého, jako by nechtěl?“ A následně potřel své protivníky smrtí biblických textů, z nichž dovodil právo každého národa slyšet evangelium ve vlastním jazyce.

Vášnivě zaujetí pro Bibli nalezneme i v Konstantinově velebném Proglasu čili předzpěvu k překladu čtyř evangelií. Boží Slovo je podle něj „slovo, jež krmí lidské duše, slovo, jež sílí srdce i rozum, slovo to, jež vede k poznání Boha“. Jen ti, kdo přijmou knihy Bible „schopni budou zabít Nepřítele, vítězství dobré Bohu přinesou, těla hnilobnému rozkladu uniknou, těla, jehož život je jak ve snu, nebudou padat, ale pevně stát, neb se ukázali vůči Bohu chrabřími vojiny, stanou na pravici Božího trůnu, až přijde ohněm soudit národy, a věčně radovat se budou s anděly, ustavičně slavíce Boha milostivého, písněmi ze svatých knih stále opěvávající Boha k lidem milosrdného...“

Dalším momentem jejich díla, které zůstává inspirativní pro současnost, je skutečnost, že se nesoustřeďovali jen na hlásání nauky, ale toužili po proměně celé společnosti. O tomto aspektu učení a praxe obou věrosvědů napsal prof. Igor Kišš: „Spása sveta sa nezačína až po smrti. Kristova spása začína už teraz v tejto časnosti. Divinita je nerozlučne spojená s humanitou, s kristovskou ľudskosťou. Človeka treba poľudštiť. To bola aj reformačná zásada Lutherova, na základe ktorej urobil Luther v cirkvi i v spoločnosti aj mnohé humánne zmeny.“ Proto se také Metoděj dostával do sporu s knížetem Svatoplukem, který nehodlal změnit způsob svého života, a raději zbožně naslouchal nesrozumitelným latinským mším franských kněží, než srozumitel-

němu napomínání apoštola Slovanů. Proto Metoděj překládal do staroslověštiny i právní a pastorační spisy, neboť jimi chtěl pomoci proměně polopohanské slovanské společnosti na společnost prodchnutou Kristovou naukou.

Cyril a Metoděj nejsou jakýmiisi ikonami dávnověku či postavami náležejícími do výlučného dědictví jiných denominací. V mnoha ohledech je jejich odkaz podnětný i pro nás a můžeme se k němu směle hlásit.

Daniel Spratek

Nekonformní evangelista Malcolm Muggeridge a jeho Znovuobjevený Ježíš

Během vánočního období jsem se po letech začel do knihy Raviho Zachariase *Can Man Live Without God?* (Může žít člověk bez Boha?) a všiml si, že se několikrát odvolává na díla Malcolma Muggeridge (1903-1990). Co všechno pro něj Muggeridge znamená, chtěl bych se ho blíže zeptat.

Dostal jsem tak nečekaný podnět znovu se zahloubat do četby některé z Muggeridgových knih. Sálh jsem po té nejznámější a z hlediska počtu diskutovaných témat nejpestřejší: *Jesus Rediscovered* (Znovuobjevený Ježíš). Najdeme v ní novinové články, kázání, komentáře k dokumentárním filmům, memoár, interview čili různé žánry. Autor je v ní i velmi osobní, črtá základní fáze svého životního příběhu, ukazuje, jakým způsobem Kristova přítomnost probleskovala na jeho cestě, která se

od Něj dlouhodobě a radikálně odklání. Muggeridge znovu našel Krista ve druhé polovině šedesátých let. Anebo spíše Kristus našel jeho, tak by to jistě vystihl Muggeridge sám.

Opět se mě dotklo, jak rozhodným a upřímným způsobem vyznává a vyvyšuje Krista. Málokdo, řekněme z apologetů posledních padesáti let, se vyjadřovalo touto dikcí. C.S. Lewis byl mistrem teologické argumentace, ale s takovou vervou a důrazností o Kristu nepíše. M. Muggeridge vnímá Krista jako jediné Světlo v naší eticky a duchovně zahnívající době. Kristus je mu sympatický svou neotřetostí, tím, že se nespolehal na politickou moc a vnější dojem, že nešel cestou sebeprosazování, nepozoruje u Něj onu nám důvěrně známou sobeckost. Právě to, že se Ježíš pokoril, že byl skromný a dílo spásy dokonal skrze potupnou smrt na kříži, je pro něj signálem opravdovosti. Vždyť na kříži, v Kristově smrti, se zrodila nová civilizace. A kříž je cestou, kterou se má lidstvo ubírat – právě proto, že obsahuje sebezapření, sebeobětování. Člověk nachází sebe sama, až když se zřekne svých choutek a myslí na druhé, v lásce a nezištnosti. Muggeridge nastiňuje situaci současného člověka, který je uzamčen v maličkém žaláři svého já, svého sobectví. Jen Kristus a jeho přístup k životu, kterému učí, jej z toho vězení vyvádí, takže člověk

pak může vnímat krásu světa a svou životní pouť, jež nyní směřuje k věčnosti. Muggeridge vyzvedává a poukazuje, jak nádherná a vzácná jsou Kristova slova. Není v nich lacinost a manipulace přítomná ve světě médií, který dobře znal a ve kterém se po desetiletí pohyboval. Nejsou v ní iluze a utopie jako v případě myšlení velké části lidstva 20. století hledajícího spásu, štěstí a pokrok ve vědě, komunismu, materialismu, požitcích a slastech. Kristova slova změnila životy milionů lidí a mnohé podnítila k nevídaným činům šlechetnosti a ctnosti. Ano, Muggeridge se dívá na Krista i z perspektivy jeho významu pro kulturu a dějiny světa. Muggeridgovy řádky jsou velkým povzbuzením – k tomu, aby si věřící člověk znovu a více uvědomil, kým je vlastně Kristus, jak je Velký a co všechno znamená. Čtenář se tak učí znovu se před Kristem sklonit a děkovat za jeho dílo.

Malcolm Muggeridge nepřistupuje ke svému vyznavačství lacině, nýbrž na základě dlouholeté osobní zkušenosti. Zažil dvě světové války, dostatečně cestoval – byl svědkem hladomoru na Ukrajině, pobýval v Indii, v jiných koutech světa – aby mohl hodnotit vývoj své doby. Ta přinesla nejen neuvěřitelné množství násilí, obětí a bídy – ve snaze nastolit ráj na zemi – ale i ne skutečnou degradaci měřítek pravdy a lidskosti. V pozadí těchto tragédií stojí samolibá domýšlivost a náročivost vědeckého myšlení lidí dvacátého století sestávající ze směsice poznání, dogmatické arogance a dětinské lehkověrnosti. Muggeridgova kritika trendů sílících na Západě i na Východě, je pronikavá, britká i pregnantní. Píše například, že sex je mystikou materialistické společnosti. Neřekl bych, že Muggeridge je ve svých postřezích hrubozrný,

není jen minimalistický a nezakrývá si oči před realitou ve jménu rádobý taktní a zdvořilé umírněnosti.

Muggeridge nás prostě učí myslet ve velkých kategoriích, z hlediska hříchu a jeho důsledků, i pokud jde o Kristovu moc a význam. Podněcuje nás mocněji a odhodlaněji uchopit naději, kterou v NĚM máme, a předávat ji dál s větší přesvědčivostí. Vzácná je Muggeridgova zkušenost víry, která prosvítá jeho texty. Je zakotvena v evangeliu poskytujícím nevšední platformu vidění světa kolem nás i v nás. Při čtení Muggeridgových textů jsem si uvědomil, jak je dobré a zvláštní, že je po sobě zanechal. Zůstávají výmluvným a nevšedním svědectvím, svědectvím o Někom a Něčem větším, než byl on sám. A (nejen) v tom je Muggeridge nadčasový.

Marek Říčan

Modlitba prezidenta

Prezident České republiky Miloš Zeman ve svém inauguračním projevu dne 8. března 2013 ve Vladislavském sále Pražského hradu na závěr řekl: „*Dovolte mi, abych své dnešní vystoupení, ač tolerantní ateista, uzavřel modlitbou, kterou mnozí z vás znáte. Bože, dej mi odvahu, abych se snažil ovlivňovat věci, které ovlivnit mohu. Bože, dej mi pokoru, abych se nesnažil ovlivňovat věci, které ovlivnit nemohu. A Bože, dej mi moudrost, abych dokázal rozlišit mezi prvním a druhým.*“

Tato prezidentova modlitba byla jistě pro většinu přítomných ve Vladislavském sále i pro většinu televiz-

ních diváků velkým překvapením. Asi nikdo nečekal, že prezident Miloš Zeman zakončí svůj první prezidentský projev modlitbou. Sám o sobě řekl, že je tolerantní ateista. Tím větším překvapením je jeho modlitba. Proč se tedy modlil? Jistě si uvědomuje, že se stal prezidentem zvláštním Božím řízením, že to není jeho zásluha. Jistě si také uvědomil, že jako člověk má omezené možnosti při plnění svých úkolů, při rozpoznání co je dobré a národu prospěšné, a co bude národu ke škodě. Jistě si je vědom, že běh dějin není v jeho moci.

O Pánu Bohu jistě ví, ale osobně Ho nezná. Přesto se na něj obrací s prosbou. Prosí Pána Boha o odvahu, pokoru a moudrost. To jistě potřebuje každý člověk, zvláště pak ten, kdo nese břímě zodpovědnosti za celý národ.

My, kteří Pána Boha známe a žijeme s Ním, se modlíme, aby milostivý Pán Bůh vyslyšel jeho modlitbu a daroval mu mnohem víc, než prosil, aby mu také zjevil, že je jeho milujícím Otcem a jeho modlitbu „Otče náš“, kterou se také modlil, rovněž vyslyšel. Modleme se, aby také poznal, že prostředníkem mezi námi pomíjitelnými lidmi a věčným Bohem je „Boží Syn Pán Ježíš Kristus, který řekl: Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ Modleme se, aby měl také odvahu říci celému národu podobná slova jako T.G. Masaryk: Ježíš, ne prezident, toť smysl našich dějin a demokracie.

Osobně jsem vděčný, že pan prezident měl odvahu připomenout Pána Boha celému národu. Je příkladem člověka, který vyrůstal pod vlivem

ateistické ideologie, a přesto se nehanbí před celým národem obrátit se na Pána Boha s upřímnou prosbou.

Jeho modlitba je veřejným vyznáním, že s Pánem Bohem počítá, že Pán Bůh je bytostí, která mu může dát to, co mu nikdo jiný dát nemůže. Jeho modlitba je také veřejným projevem úcty k Pánu Bohu.

K těmto myšlenkám patří i jeho slova o budování chrámu, která v den inaugurace opět připomněl:

„Každý z nás si ve svém životě staví chrám. Někdy je tím chrámem katedrálou. Někdy venkovský kostelík. Někdy jenom kaplička a někdy boží muka. Ale vždy je to chrám. Chrám, který zobrazuje naše životní dílo. Přejme si všichni, abychom - nebude-li nám dopřáno býti staviteli katedrál - byli alespoň staviteli o něco skromnějších chrámů. Aby za námi zůstalo něco, co odkážeme budoucím generacím.“

Všichni si uvědomujeme, že chrámy jsou budovány k uctívání živeho Boha. Tam se křesťané scházejí, aby oslavovali svého Stvořitele a Spasitele Pána Ježíše Krista, naslouchali jeho slovu a učili se žít v moci Ducha svatého ve víře, lásce a naději.

Kéž by se tato slova naplnila a každý člen tohoto národa začal svým životem budovat duchovní chrám k Boží cti a chvále.

Stanislav Kaczmarczyk

Co si čtenáři myslí o IDEE?

U příležitosti vydání 50. čísla IDEY jsme položili různým čtenářům následující 3 otázky:

1. V čem byla IDEA přínosem pro KS a SCEAV?

2. Utkvěl Vám nějaký článek?

3. Jak vidíte budoucnost?

Mezi odpovídajícími jsou starší i mladší čtenáři, faráři i neordinovaní, ženy i muži z různých sborů a místních společenství. Někteří se podepsali celým jménem (tam jsme ponechali jejich křestní jméno), jiní pouze zkratkou (v těchto případech jsme ponechali zkratkou). Odpovědi mohou kromě jiného sloužit jako krátké poohlédnutí za tím, co nás v nedávné minulosti zajímalo a co vzbuzovalo naši pozornost v církevním dění. SR

- 1. Přínosem už je jen to, že KS-SCh má svoje vlastní periodikum a jsou v něm aktuální články.*
- 2. Pro mne jsou velkým povzbuzením osobní svědectví a jsem vděčný za lidi, kteří takto veřejně deklarují svoji víru a svůj vztah k Bohu.*
- 3. Pokračovat v tomto díle. Víím, že to je náročné, všechno se dělá dobrovolně, ale určitě to nese své ovoce. Osobně bych se vyvaroval konfrontačním tématům, zvláště vůči naší církvi. Problémy by se měly řešit vzájemnou bratrskou komunikací. Mohla by se více zveřejňovat nějaká rozhodnutí nebo usnesení vedení KS-SCh (výboru) a pomáhat takto chápat řádovým členům nebo i nečlenům, co vlastně KS-SCh dělá.*

B. K.

- 1. Myslím, že vhodně reaguje na otázky, které dnešní věřící trápí. V naší církvi vidím trochu mezeru v tom, že není zcela jasný postoj k důležitým věcem víry, jako třeba rozvodům a opětovným sňatkům, životě na hromádce, homosexualitě, předmanželskému sexu atd. Často je to pouze na pastorech, aby definovali jakýsi směr (Možná se mýlím, ale neslyšel jsem, že by tyto otázky někdy - na nějaké konferenci naši faráři řešili. Nebo možná řešili, ale nevím o tom, že by k tomu bylo někde nějaké jednotné stanovisko). V IDEI jsou tato témata otevírána, a tím je otevřen jakýsi prostor k diskusi a opětovnému hledání a definování toho, co je biblické.*
 - 2. Nevzpomínám si přímo název článků, ale spíš témata, která mě oslovila: o manželství a biblickém pohledu na rozvod, pak články o evoluci a stvoření (Rucki, Vajda), o křtu (M. Klus), reformační SOLAS (Rucki) a pak článek o zotročené vůli a Boží milosti. Dobře si vzpomínám i na rozhovor s W. Gittem.*
 - 3. Přál bych si, aby tento časopis pokračoval a byl jakýmsi jednotným hlasem biblického poselství, pomohl definovat, co je biblická nauka a co není. Zdá se, že v dnešní době mnoha vlivů a směrů, zejména liberálních, historicky kritických a krajně letničních, je třeba mnohem otevřeněji zdůrazňovat kořeny biblického poselství a vracet se k nim. Přál bych si, aby IDEA tuto úlohu plnila. J. N.*
- 1. Přínos vidím v tom, že IDEA se nestala pouhým informátorem, ale aktivně přistupuje k aktuálnímu dění, tématům. Články jejich autoři píší v duchu pietismu a jsou věrní biblickému učení, čehož si cením.*

2. *Rád jsem četl rozhovory s lidmi jako Werner Gitt, Petr Vajda. V paměti mi utkvěla série článků na téma Luterství (přesné názvy článků si nepamatuji).*
3. *Uvítal bych sekci s doporučeními nebo krátkými „recenzemi“ knih od starších autorů jako Ravenhill, Tozer, Spurgeon, Hudson, Washer... Pokud jde o články pro děti, myslím si, že by si děti zasloužily vlastní časopis. Poslední strana může být využita jinak, např. (upoutávka na další číslo). U aktualit ze světa by se měl uvádět zdroj zpráv nebo je publikovat duplicitně na webu s jasným odkazem na zdrojové články. Odkazování na použité zdroje by mělo být dobrou praxí ve všech příspěvcích. Tomáš G.*
1. Já mohu pouze posoudit, v čem byla IDEA přínosem pro mě osobně. Čtu moc ráda, ale s přibývajícím věkem si víc vybírám, co budu číst, čemu budu věnovat čas. Idea je časopis, který s chutí přečtu od začátku až do konce. Najdu v něm kvalitní články týkající se naší víry, každodenního života, odpovědi na složité otázky. Idea aktuálně reaguje na současné dění ve společnosti, v církvi. Povzbudivá jsou i svědectví křesťanů z osobního života či ze služby, zajímavé jsou rozhovory s významnými osobnostmi, aktuality ze světa i z naší církve. Přínosem pro mě je i velikost tisku A5 – tento formát se skvěle vejde do kabelky, takže časopis se stává příjemným společníkem v čekárně nebo v dopravním prostředku.
2. V některém z posledních čísel Idey vyšly články, které se týkaly růstu církve. Věřím, že všichni bychom rádi viděli početní růst našich sborů, vždyť získávání dalších učedníků je úko-
- lem každého křesťana. Myslím ale, že je potřeba si znovu připomínat, že růst je něco, co dává Pán Bůh (1. Kor. 3, 7). My máme rozsévat, zalévat, milovat, pomáhat, modlit se ... Nejsme to my, kdo druhé lidi změni, nebude to naše zásluha, ale pouze Boží milost.
3. Bude mi potěšením, dá-li Pán Bůh, když se mi do ruky dostanou další čísla časopisu Idea. Děkuji všem, které si Pán Bůh k této službě používá a přeji moudrost a Boží vedení do dalších let. D. N.
1. *IDEA přinesla úplné a pravdivé informace o mnoha děních v církvi. Díky IDEI mohl zaznít hlas a stanovisko hnutí neordinovaných čili KS k tomu, co se děje v naší církvi i mimo ni.*
2. *Utkvěla mi svědectví starších bratří, informace o Chartě ecumenica, o Ostravské výzvě, aktuality ze světa, životopisy duchovních vůdců, interview se zajímavými lidmi apod.*
3. *IDEA je velmi potřebná pro pravdivé informace, informace o tom, co je někdy v SCEAV opomíjeno. Věřím, že význam časopisu v budoucnu ještě vzroste. Jan T.*
1. Myslím, že se řadím mezi docela vášnivě čtenáře periodik, časopis IDEA přináší informace o tom, čím žije KS-SCh, a ráda si ho přečtu. Každá „organizace“ má právo vydávat nějaký ten informátor, vydávání časopisu je spojeno z různými oblastmi (zapálený redakční tým, nápady na články, autory článků, finanční zajištění, distribuce, tisk, nákladovost apod.)...
2. Zaujal mě článek s anketou v čísle 46 (březen 2012) Pastýři a ovce. Zajímavé byly odpovědi dotazovaných na 3 položené otázky autora článku

(Z. Kaleta). Rovněž velmi přínosné jsou aktuality ze světa, i když jsou velmi stručné. Pro mě jsou povzbuzením, ale i zastavením nad tím, co vše prožívají křesťané v různých zemích. V čísle 47 (červen 2012) mě velice oslovilo svědectví nad hrobem zesnulé manželky p. Karla Tomiczka. Rovněž vidím, že aktivity KS-SCh a SCEAV se prolínají, přesto panují rozdílné „pohledy“ či „postoje“, což je docela smutné, zvláště pak, když členové obou „organizací“ si následně postoje vyjasňují v rámci časopisů (IDEA, PŘÍTEL).

3. Možná do budoucna se zaměřit i na články o spolupráci SCEAV a KS-SCh, případně se spojit s časopisem Přítel...nevím (pouze odvážný nápad). Přeji celému týmu časopisu IDEA hodně Boží blízkosti a moudrosti... Halka P.

1-3. Jsem velmi vděčný Pánu za Vás i Vaši službu v Božím díle. Také za redakční práci v časopise IDEA jsem velmi vděčný. Zároveň prosím, abyste s vydáváním časopisu pokračovali. Přibývá totiž i ve SCEAV lidí, kteří jako faráři chtějí být jedinou autoritou a misijní - „laické“ pracovníky by nejraději umlčeli. Sám jsem často překvapen, když slyším, jak uznávají jen pražskou teologickou fakultu, která učí stále liberální historicko-kritickou teologii. Stanislav K.

1. Jsem vděčný Panu, ale také všem, kteří jakýmkoli způsobem šíří Boží evangelium. Je to úkol nás všech, kteří pochopili význam Pána Ježíše pro náš život. Vše musíme začlenit do našeho každodenního života po příkladu Pavla, který s tímto velkým

duchovním rozletem neustále žil. Na jedné straně musíme zachovávat víru v neustálém postoji pokory před Bohem. Na druhé straně nás naše radikální příslušnost ke Kristu a skutečnost, že „jsme v něm“, má naplňovat postojem naprosté důvěry a nezměrné radosti. A právě redakce IDEY nás více a více nabádá žít životem dle Božího slova. A v tom vidím velký význam a přínos.

2. Nemohu vyjmenovat nějaký konkrétní článek, který by mi utkvěl v paměti. V každém článku bylo něco, co i mne přibližovalo k Bohu a jeho oslavě.
3. Budoucnost jistě není v našich rukou. Vše závisí na Božím vedení. Ale náš úkol šíření evangelia je jistě velký úkol a ten bychom měli plnit. V dnešním moderním světě je hodně možností, jak využít všechny dostupné prostředky, abychom tento úkol mohli plnit. Zaleží na každém z nás jak jsme ochotní se na tomto úkolu podílet. Prosím Pána, aby přidal spolupracovníky i oblasti činnosti časopisu IDEA. Jiří R.

1. *Aktuálně reagovala na konkrétní témata na základě Bible.*
2. *„Je libo 2 v 1 anebo 3 v 1? od br. Zbyška Kalety*
3. *Pokračování v této započaté práci. J.Sz.*

1. Přínos pro církve či jakoukoli skupinu lidí se dá hodnotit dle dopadu na jednotlivce. Jaký dopad měla Idea na jednotlivce, nejsem schopen říci. Zdá se mi, že Idea působila různě: vysvětlovala, ilustrovala, vyučovala či kázala. Při tom všem na druhé straně někdy polarizovala a to jak uvnitř, tak mimo naši církve. Za největší

- přínos považují důraz na doktríny a její dopad na život křesťana. To je v dnešní doktrínálně vyčpělé době zvláště hodnotné.
2. Nevím, zda nějaký článek v mých vzpomínkách výrazně převyšuje ty ostatní. Samozřejmě ční ty, které vyvolaly nebo reagovaly na některé „aféry“.
 3. Určitě fandím tomu, aby v dnešní době, kdy lidé nečtou, časopis nevzdal zápas o čtenáře a o to, abychom jim mohli předávat kvalitní materiál. Časopis a tím více amatérský časopis, nemůže konkurovat záplavě multimediálních informací zpřístupňovaných na internetu. Ale pokud se časopis bude dotýkat našeho regionu a pokud se bude dotýkat aktuálních témat, tak jistě nalezneme své čtenáře. Michal K.
1. *Myslím však, že IDEA je obsahově hodnotným materiálem (vždycky se tam najde něco zajímavého).*
 2. *Zajímají mě v ní odborné články z oblasti teologie a vědy. Z dřívějších čísel si vzpomínám např. na rozhovor s Petrem Vajdou (Světlo z hvězd a stáří vesmíru).*
 3. *O budoucnosti IDEY sice nijak intenzivně nepřemýšlím, ale myslím, že má smysl, aby takový časopis vycházel i nadále. Lukáš Sz.*
1. IDEA přináší články, které se týkají aktuálních a důležitých témat pro křesťana. Tyto články jdou do hloubky, vedou k studiu Písma a k následování Pána Ježíše. Velmi si cením, že v nich nevidím „politicky korektní“ přístup, ale doopravdy biblický a kristocentrický přístup. A to zvláště v ožehavých tématech, jako byly např. články o homosexualitě,

nebo posledně o církevních restitucích. Nechci rozlišovat mezi členy organizací (SCEAV / KS-SCh), myslím, že časopis je plný zajímavých článků pro následovníky Krista, ať už jsou členy KS nebo ne - článků plných inspirace, povzbuzení, zamyšlení. Zprávy ze zahraničí jsou sice krátké, ale usvědčují mě, že často řeším (řešíme) malicherné věci, zatímco křesťané po celém světě musí čelit existenciálním výzvám (obsahově to samozřejmě není Hlas mučedníků, ale toto není poslání Idey). Články mládeže, svědectví mladších či starších služebníků, pohledy do historie naší církve a duchovního života v regionu v minulosti... to všechno je pro mě velmi zajímavé a celkově pomáhá utvořit časopis, který je velmi pestrý a čtivý. Dovolím si tvrdit, že si zde každý najde něco pro sebe.

2. V posledních číslech - články o církevních restitucích, článek o Šalamounovi, „reportáž“ z konference o stvoření a darwinismu (které jsem se nemohl zúčastnit), články týkající se problematiky homosexuality. Dále už bych musel listovat staršími čísly.
 3. Jsem vděčný redakční radě a všem autorům, že časopisu věnují svůj čas a energii. Budu jenom rád, pokud budu moci časopis číst i dalších (minimálně) 50 čísel. Přeji tímto všem, kteří se podílejí na této službě hojnost Božího požehnání, moudrost, pokoru a inspiraci od našeho Pána. D.Z.
1. *Je dobré, když každá organizace, sdružení, uskupení vydává nějaký svůj časopis, informátor, nebo jak to nazvat, který pojednává o její činnosti. Proto si myslím, že je dobré, že i KS-SCh vydává svůj časopis - IDEU,*

který informuje nejen o dění v KS, ale také v církvi, ke které patří.

- 2. Určitě mi utkvěl nějaký článek, a nebyl jenom jeden. Hlavně to byly články, které pojednávaly o rodině, našich vzájemných vztazích apod.*
- 3. Budoucnost vidím pozitivně, hlavně informovat věrohodně o aktuálních problémech v KS-SCh. F. K.*

1. IDEA je zajímavá, čtivá, věcná a aktuální. Čtenáře staví před nezastřené zrcadlo Božího zákona a vybízí jej k důvěrování evangeliu, které probouzí nový život v Ježíši Kristu. Uznává neomylnost Písma svatého a pod jeho zorným úhlem se snaží čtenáři nabídnout orientaci v aktuálním dění. Na dnešním chaotickém tržišti věr a pověr je tato služba pod vedením Ducha svatého velkým požehnáním.
2. Hltám všechny články a těžko mi je vyzdvihnout některý z nich.
3. Potřeba „zboží“, které nabízí IDEA, narůstá s dozráváním světa a zvlažněním či selháváním církví. A jaká bude nabídka? To je výzva k přímluvným modlitbám! Stanislav P.

1. *IDEA byla velkým přínosem pro KS a SCEAV svou informovaností o tom, co se děje ve sborech, ve světě (aktualitami), svými rozhovory, skvělými články. Také příběhy pro děti byly výborné....*
2. *Dobrych článků bylo hodně, v paměti mi utkvěly dva články: Je zapotřebí se biblicky vzdělávat? S. Piętak a Proč BŠP? Z. Kaleta. Rovněž literární okénko mě zaujalo.*
3. *Časopis má budoucnost, je třeba sborovníky, sestry a bratry, povzbuzovat ve víře, vydávat svědectví, informovat o všem, co se děje, prosit o modlitby. J. a P. H.*

1. Dle mého názoru je IDEA přínosem pro Křesťanské společenství a SCEAV v tom, že se zabývá různými, možná někdy i těžkými otázkami a přináší na danou věc biblický pohled a také, že se nebojí otevírat různá ožehavá témata a komentovat je.

2. Světlo z hvězd a stáří vesmíru.
3. Přál bych si, aby IDEA fungovala i nadále, jelikož obsah je velice hodnotný a má nám v dnešní době co říci. Kéž Bůh i tomuto dílu žehná. R.K.

Aktuality ze světa

USA. Texaský profesor Mark Regnerus zveřejnil výsledky svého bádání o tom, jaký má na děti vliv, když jsou vychovávány dvěma homosexuály. Zjistil, že děti, které jsou vychovávány dvěma lesbami či gayi, častěji uvažují o sebevraždě, častěji se dostávají do konfliktu se zákonem, častěji užívají marihuanu, mají větší problémy s budováním pevných vztahů a zachováváním věrnosti, jsou častěji sexuálně zneužívány svými nejbližšími, častěji musí hledat pomoc u psychologů apod. Mezi dětmi homosexuálních párů je třikrát více nezaměstnaných, než mezi dětmi z úplných rodin.

Svět. Organizace Open Doors zveřejnila aktuální zprávy o pronásledování křesťanů na světě. Největším perzekucím jsou vystaveni křesťané v Severní Koreji – odhaduje se, že až čtvrtinu osazenstva tamních koncentračních táborů tvoří právě křesťané. Ze zprávy dále vyplývá, že se zhoršila situace křesťanů

na africkém kontinentě. V roce 2012 zemřelo pro svou víru asi 105 000 osob.

Svět. Podle celosvětové ankety, jejíž výsledky zveřejnil německý magazín Geo, žije nejvíce religiózních lidí v Ghaně a Arménii; nejateističtější jsou Čína, Japonsko a Česká republika.

Etiopie. Etiopská evangelická církev Mekane Jesus ukončila společenství Večeře Páně se Švédskou církví a Evangelicko-luterskou církví v Americe kvůli akceptaci homosexuality ze strany obou těchto církví.

Myanmar. Dne 6. ledna 2013 byl v Rangúnu uveden do služby první biskup tamní luterské církve. Stal se jím Andrew Mang Lone. Nový biskup povede církev o asi 2 500 členech.

Thajsko. Wisconsinská evangelická církev již více než 20 let misijně působí mezi příslušníky kmene Hmong v Thajsku; k luterství se nyní hlásí asi 600 Hmongů, kteří jsou sdruženi v 5 sborech. V únoru se pro asi 70 sborových vedoucích konala vzdělávací konference.

Rusko. Z průzkumu veřejného mínění Sociologického ústavu Ruské akademie věd vyplývá, že v zemi přibývá lidí, kteří se hlásí k pravoslaví a ubývá osob hlásících se k ateismu. K pravoslaví se nyní hlásí 79% Rusů, k ateismu jen 7%. Ovšem drtivá většina těch, kdo se hlásí k pravoslaví, svou víru nepraktikuje (4/5 z nich se dokonce ani nemodlí).

Velká Británie. V lednu anglikánská církev oznámila, že do budoucna bude povoleno ordinovat na biskupy ty muže, kteří žijí v registrovaném partnerství, ovšem pod podmínkou, že nebudou mít se svým partnerem stejného pohlaví sexuální styky.

Norsko. Ve městě Alta na severu Norska byla 10. února 2013 vysvěcena nová katedrála, která nese název

„Světlo severu“. Slavnosti se účastnila princezna Mette-Marit. Nová katedrála byla vystavěna z důvodu nedostačující kapacity v dřívější katedrále.

ČR. Českobratrská církev evangelická zahájila provoz nového webového portálu s názvem Naše reformace (www.nase-reformace.cz). Sloužit bude jako průvodce šestiletým obdobím, kdy si budou členové této církve připomínat různá historická výročí, která se úzce dotýkají jejího života i širšího křesťanského společenství v Česku.

ČR. Dne 22. února 2013 uzavřela vláda ČR se 16 církvemi (včetně SCEAV) smlouvy o majetkovém vyrovnání. Smlouvu neuzavřela Bratrská jednota baptistů, která se tak vzdala téměř 228 miliónů korun. Ústavnímu soudu byly předloženy tři stížnosti směřující proti zákonu o majetkovém vyrovnání s církvemi. Soud by měl stížnosti projednat přednostně.

Vatikán. – Svět. Po rezignaci papeže Benedikta XVI. byl 13. 3. 2013 zvolen novým papežem argentinský kardinál a člen jezuitského řádu Jorge Mario

Bergoglio, který přijal jméno František. Nový papež se prezentuje jako člověk osobně skromný a v etických a teologických otázkách spíše konzervativní. Jako jihoamerický duchovní se musel vyrovnávat se skutečností, že katolická církev tam v posledních desetiletích ztratila mnoho členů ve prospěch evangelikálních církví; Bergoglio vstupoval do ekumenických vztahů s evangelikály a zároveň povzbuzoval katolické duchovenstvo k hledání nových forem práce. Luis Palau (původem Argentinec) o vztahu nového papeže k protestantům napsal: „...při vědomí všech rozdílů se soustřeďoval na to, na čem se dokážeme shodnout: na Ježíšovo božství, jeho narození z panny, jeho vzkříšení a druhý příchod.“

D. Spratek

Literární hlídka

Ve 28. svazku Zborníku oravského múzea vyšly články věnované osobě, dílu a odkazu Jiřího Třanovského. Mezi nimi jsou např. články „Jiří Třanovský – život, dílo a odkaz na rodném Těšínsku“ (D. Spratek), „Tranosciana ve sbírkách Muzejní knihovny Silesia v Českém Těšíně“ (G. Chromcová) či „Teológia Cithary sanctorum. Formula svornosti v Třanovského piesňach.“ (R. Stanček). Nakladatelství Kalich vydalo výklad Apoštolského vyznání víry od Jana Milíče Lochmana. Původně německý spis s prostým názvem Krédo a podtitulem „Základy ekumenické dogmatiky“ vychází v češtině již podruhé.

Aktuality z KS

Setkání s CR. Zástupci vedení KS a Církevní rady se setkali 31. ledna 2013. Mimo jiné probrali plány na změny ve vedení odboru mládeže a možnosti finančních příspěvků církve na činnosti KS v budoucnu.

Muzikál. O velikonocích se uskutečnilo v Třinci a v Českém Těšíně představení slovenského muzikálu S. Kráľa Zaslíbená země, který zpracovává biblický motiv exodu Izraelců z Egypta do Kanaánu.

Celomisijní konference. Celomisijní konference delegátů se uskuteční 27. dubna 2013 ve Smilovicích. V programu konference bude volba Ústředního vedení (Devítky).

Jubileum. Rada KS se na lednovém setkání zabývala myšlenkou vhodného uctění 100. výročí narození pastora Santariuse, které připadá na rok 2015.

Pozvánka na konferenci

Všechny čtenáře a příznivce časopisu IDEA zveme na konferenci, která se bude konat v sobotu dne 25.5.2013 (začátek ve 14.00) v centru Hutník v Třinci. Tématem konference je **Bible pod palbou** (aneb jak se vypořádat s útoky na autoritu Božího slova). Uvádíme program konference:

Úvod, uvítání

Štěpán Rucki: Má význam psát (a číst)?
I. blok přednášek: 14.20 -16.40

- Jongkind Dirk: Jsou evangelia věrohodná? (svědectví dávných rukopisů)
- Daniel Spratek: Svědectví evangelistů ve světle důkazní teorie právní vědy

(Obstáli by evangelisté před soudem jako hodnověrní svědkové?)

II. blok přednášek: 17.30-20.00

- Peter Vajda: Bez Adama není Krista (Co se stane, když zpochybníme knihu Genesis?)
- Jaroslav Kernal: Není jedno, co čteme!
- Stanislav Piętak: Útoky na autoritu Božího slova v oblasti rodiny a manželství (Ožehavé etické otázky v církvi)

Přednášející:

- **Dirk Jongkind MA, PhD** – Předtím než vstoupil do akademické oblasti podnikal v oblasti zahradnictví. I když mu tato práce přinášela uspokojení, rozhodl se následovat svou fascinaci dějinami a textem Bible. Nejdříve studoval Starý zákon na Tyndalově teologickém semináři v Badhoevedorpu blízko Amsterdamu a následně se odstěhoval do Velké Británie, kde pokračoval ve studiu Nového zákona na Cambridgeské univerzitě. Zde také obhájil doktorskou práci na téma Codex Sinaiticus, jednoho velmi starého řeckého rukopisu Nového zákona. Je odborníkem na řečtinu prvního století po Kristu včetně takových oblastí jako nápisy, papíry a archeologie. V současné době pracuje jako vědecký pracovník v oblasti novozákonního textu a jazyka na St. Edmund's College v Cambridge ve Spojeném království. Kromě mnoha jiných aktivit přednáší také na křesťanských konferencích jako je např. Evropské fórum pro vedoucí pracovníky.

- **Daniel Spratek JUDr., PhD.** – Vystudoval práva na Univerzitě Karlově v Praze. Ve své odborné činnosti se věnoval zejména právním dějinám, církevnímu právu a mezinárodněprávní ochraně lidských práv. Je autorem monografie Evropská ochrana náboženské svobody (2009). Od roku 2008 pracuje

jako soudce Okresního soudu v Karviné. V minulosti byl činný v Pracovní skupině pro lidská práva a náboženskou svobodu ustavené Konferencí evropských církví v Bruselu. Je místopředsedou Křesťanského společenství, o. s., a členem sboru SCEAV v Oldřichovicích.

- **Peter Vajda RNDr., PhD.** – Narodil se v roce 1966, vyrostl a dospěl jako ateista. Vždy měl blízko k přírodním vědám a zastával naturalistický materialistický světový názor. Kolem třiceti let začal vnímat hříšnost lidského srdce a porušenost světa. Při čtení Bible dospěl k přesvědčení, že je to Boží slovo a že Bůh existuje. V roce 1998 mu Pán dal milost k pokání a víře v evangelium. Postupně našel jistotu spasení v Kristu skrze jeho oběť. Pochopil neslučitelnost materializmu a evoluce s evangeliem a Božím slovem. V současné době je aktivní ve službě obrany víry a v otázkách stvoření a biblických dějin podle knihy Genesis. Této službě se věnuje publicisticky a přednáškami v občanských sdruženích Solas a Temelios. Civilním zaměstnáním je vědecký pracovník, geofyzik. Je předsedou vědecké rady Geofyzikálního ústavu Slovenské akademie věd v Bratislavě.

- **Jaroslav Kernal** – Je starší Biblického společenství křesťanů a zodpovědný redaktor Zápas o duši. Když se v průběhu svého univerzitního studia stal křesťanem, začal dálkově studovat Evangelikální teologický seminář a připravovat se na službu na Božím díle. Po ukončení semináře začal spolu s několika dalšími novou práci v Ústí nad Labem a tak vznikl sbor Biblické společenství křesťanů. S manželkou Alenou vychovávají dvě děti.

- **Stanislav Piętak, Mgr., PhD.** - V dorosteneckém věku uslyšel výzvu k ná-

sledování Ježíše Krista. Od roku 1973 působil jako vikář v Havířově a Albrechticích, přitom byl činný v podzemním probuzeneckém hnutí církve. Od roku 1989 sloužil jako pastor v Albrechticích a Třinci a v letech 2007-2011 ve funkci biskupa Slezské církve evangelické a. v. Dvacet let také působil na Pedagogické fakultě Ostravské univerzity. Nyní jako důchodce slouží v Bystřici nad Olší a věnuje se evangelizační a pastorační službě.

Krátké shrnutí jednotlivých přednášek: **Jsou evangelia věrohodná?** (D. Jongkind): Evangelia, která dnes máme v rukou, mají dlouhou historii – byla napsána před více 1900 lety. První skutečné texty se ztratily a tak dnes se musíme spolehnout na kopie, které byly ručně opisovány v průběhu staletí. Křesťané věří, že Bible je Boží slovo. Avšak jak můžeme vědět, že církev texty neměnila? A co víme o rozdílech mezi jednotlivými rukopisy evangelií? Seznámíme se trochu s fakty a s tím, co se dělo během staletí.

Svědectví evangelistů ve světle důkazní teorie právní vědy (D. Spratek): Čtyři evangelia jsou svěděním o životě a díle Ježíše Krista. Jako každé jiné svědectví i evangelia můžeme zkoumat metodami, které užívá právní věda při zkoumání věrohodnosti důkazních prostředků před soudem. Jedno z nejznámějších zkoumání evangelií juristickým pohledem uskutečnil v 19. století profesor Harvardovy univerzity Simon Greenleaf. Od té doby právní věda pokročila a získala nové poznatky, zejména z oblasti forenzní psychologie. Greenleafovy závěry však zůstávají stále v platnosti.

Bez Adama není Krista (P. Vajda): Počáteční kapitoly knihy Genesis se nám

v dnešní moderní době, době vědeckého poznání, mohou jevit jako těžko stravitelné nebo těžko uvěřitelné, pokud je máme chápat v jejich doslovném významu. Jak máme naložit s jejich výkladem? V moderní civilizaci je evoluční teorie o původu vesmíru a života přijímána jako vědecká a pravdivá teorie, a to dokonce i mnohými křesťany, kteří vyznávají víru. Dá se však prokázat, že není ani pravdivá, ani vědecká v kategoriích empirické vědy. Cílem této přednášky bude ukázat, že evoluční teorie je neslučitelná se zjevením Božího slova a je v přímém rozporu se samotným evangeliem.

Není jedno, co čteme! (J. Kernal): Měsíčně u nás vychází několik křesťanských knih. Nekatolické církve a křesťanské organizace vydávají více než dvacet různých periodik. Jsme skutečně zahlceni velkým množstvím tiskovin. Co si z toho máme vybrat? Jak? Podle čeho máme vybírat? Co máme číst a co nikoliv?

Útoky na autoritu Božího slova v oblasti rodiny a manželství (S. Piętak): Krize rodiny se v naší společnosti stále prohlubuje. Přibývá zraněných dětských srdcí a zmařených příležitostí na zdravý vývoj mladé generace. Základ rodiny - manželství - ustanovil Pán Bůh. Jeho slovo definuje rodinu, určuje její poslání a je zdrojem síly k jeho naplnění. Zpochybnění neomylnosti Písma svatého působí erozi základů dnešní rodiny a následně i společnosti. Pán Bůh trestá rozvrácení rodiny. Její obnova je možná jedině v Ježíši Kristu.

Za redakční radu časopisu IDEA
Štěpán Rucki

Erfurtský impuls

(dokument podepsaný účastníky
Erfurtského kongresu)

„Kristova láska
nás zavazuje.“

(2 K 5,14 B21)

Boží láska se
týká všech lidí.

V Kristu chce lidi získat, změnit je a darovat jim domov.

Pouze skrze setkání s Ježíšem Kristem získává náš život jako křesťanů i Hnutí společenství zárnou sílu, která je nám zaslíbena. Jemu se chceme znovu otevřít a žít poslušně z jeho moci. On sám zplnomocňuje své učedníky ke splnění úkolů zjevných od počátku jeho církve, které Hnutí společenství popsalo jako „evangelizace“ a „budování společenství“.

Je naším posláním přispívat k tomu, aby lidé se stali křesťany a aby žili ve vděčném a laskavém společenství k Boží slávě a bližním k dobru a spasení.

Vyznáváme však, že často nemáme dostatečné množství vášnivé lásky, se

kteřou bychom přinášeli lidem svědectví evangelia. Nezřídka si vystačíme sami při pečování o naši zbožnost. Často nemáme dost odvahy a zanedbáváme, abychom se novými způsoby přiblížili k lidem s nedostížnou Boží láskou. Prosíme našeho Pána o odpuštění a chceme, aby nás nově vyslal.

S novou odvahou rozvíjíme každý náš sbor a naše společenství, každé naše zařízení s misijní činností. Tam, kde to dočasně není možné vůbec anebo je možné jen v nepatrném rozsahu, podporujeme ostatní iniciativy. Plní naděje se zasazujeme o duchovně-misijní obnovu našich společenství a současně pracujeme i novými způsoby. Vytváříme vzájemná propojení (sítě), zahajujeme projekty, účastníme se celosvětové misie a zakládáme buňky, domácí skupiny a také nová společenství a sbory.

Přitom spojujeme slova s činy. Žijeme podle toho, v co věříme tím, že zvěstujeme evangelium a angažujeme se v diakonii a ve společnosti. Ve všem nás vede Boží vůle, jeho povolání a vyslání. On dokončí to, co započal ke své slávě.

Erfurt, 27. ledna 2013

*Gnadauský Kongres pro budoucnost
– Mít odvalu pro něco nového*

Opowieść o Tony'm Rossim (dokończenie)

Kochane dzieci,

przedsiębiorstwo TROPICANA rozrosło się i zatrudniało około ośmuset pracowników. Tony był wdzięczny Panu za każdy sukces, ale umiał przyjąć i to, że nowowyprowadzona chłodnia spłonęła. Zapotrzebowanie na soki pomarańczowe niesamowicie rosło, dlatego Tony postanowił kupić statek, który mógł przewieźć prawie 10 milionów litrów soku jednorazowo. „Wierzę, że to Pan Bóg dał mi ten pomysł“ - wyznał Tony.

I jeszcze jeden pomysł rozwił się w jego umyśle. Czasami mówił - „Jeżeli kiedykolwiek ożenię się po raz drugi, to moja żona miałaby być misjonarką“. Osiem lat po śmierci Florence, Tony spotkał Sannę Barlow, misjonarkę, która pracowała w Południowej Afryce. Po krótkim okresie ich znajomości oboje wiedzieli, że Bóg chce, aby się pobrali. Sanna zostawiła pracę misyjną w Afryce, wzięli ślub i razem pojechali do Włoch. Tam zaczęli prowadzić małą grupkę studium biblijnego, potem zorganizowali konferencję biblijną dla 200 osób. Co roku Pan przydawał ludzi na konferencję. W Messynie, rodzinnym

mieście Tony'ego, powstał kościół oparty na biblijnych zasadach.

Firma TROPICANA rozwijała się i rozrastała. Tony otrzymał nagrody i odznaczenia, jego zdjęcie pojawiło się na okładkach poważnych czasopism dla biznesmenów, ale zawsze przypominał jeden werset z Jakuba 1,5 „*A jeśli komu z was brak mądrości, niech prosi Boga, który wszystkich obdarza chętnie i bez wypominania, a będzie mu dana*“.

Tony miał już około siedemdziesięciu lat, kiedy jedna duża korporacja zaproponowała mu, że odkupi TROPICANĘ. Z modlitwą podjął decyzję i za otrzymane pieniądze wybudował wioskę dla emerytowanych misjonarzy, w której mogliby mieszkać do końca swojego życia bez płacenia. Wioska miała więcej niż 100 domów, w których mieściło się 235 mieszkań.

Wielka miłość Tony'ego do Biblii sprawiła, że założył organizację, która nagrała całą Biblię na kasety i rozprowadzała je darmo ludziom niewiedzącym, później i więźniom.

Anthony Rossi zmarł w styczniu 1993 roku, w wieku 92 lat. Wiele tego dokonał w swoim życiu, jednak największym sukcesem była praca, którą wykonał dla swojego Pana.

Bądź i Ty do dyspozycji Panu Jezusowi.

Urszula Szymeczek

V JÁMĚ LVOVÉ

20.-27.7.2013
SMILOVICE
STŘEDISKO KARMELOV

Od 1.4.2013 zahajujeme na webu registraci
na letošní ročník XcamPu. Buď mezi prvními!

www.xcamp.cz

2013

SPONZOŘI:

MEDIÁLNĚPARTNEŘI: